

jártuk be. Bejártuk a Czifra-hegy feltételezett környékét is. A területen lelőhelyet nem találtunk.

GALLINA ZSOLT

139. Kiskunhalas, az Új Református Temetőtől K-re (Bács-Kiskun megye) Á, Kk

A lelőhely, amit 2001. december 6–9. között végzett terepbejárásunk során azonosítottunk, az Új Református Temetőtől K-re 150 m-re, a Templom-hegytől ÉNy-ra 400–500 m-re helyezkedett el. A lelőhely egy keskeny, 60 m széles parcellát vágott. Ny-i és K-i határai bizonytalanok. É–D-i kiterjedése 60 m. A terület szántott, vetett, havas foltok, rossz, közepes látási viszonyokkal. A területen kevés Árpád-kori, késő középkori edénytöredékeket gyűjtöttünk.

GALLINA ZSOLT

140. Kiszána, I. andezitbánya (Heves megye) Ø

2001. május 19. és június 5. között terepbejárást végeztünk a Tarnóca-kőbánya (Kiszána I. andezit) bányabővítésre kijelölt részein. A régészeti állapotfelmérést – a felkérésnek megfelelően – a bányateleknek csak a földmozgatással érintett kb. 20 ha nagyságú területén végeztük el. Mivel a bányászattal érintett területeken nem találtunk régészeti korokból származó telepedésre utaló jeleket, így a bányaműveléshez – a munkálatok folyamatos ellenőrzése mellett – hozzájárultunk.

A terepbejárás során megállapítást nyert, hogy a korábban az Úsztatónál talált őskori lelőhely nem húzódik át a bányatelek területére.

VÁRADI ADÉL

141. Komárom, Szőny, Vásártér 2. (Komárom-Esztergom megye) Ró

A Vásártér 2. szám alatti lakóháznál 2001 júliusától októberéig folytattuk az 1999–2000-ben megkezdett feltárásokat a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma támogatásával.

A 2001. év feltárásának kettős célja volt: egyrészt a gazdasági helyiség leletektől történő megtisztítása, másrészt a garázs előtti terület feltárása, az 1999-ben megtalált falfestmények további töredékeinek megtalálása érdekében.

A gazdasági helyiség teljes feltárására július 2. és 27. között került sor. Ennek érdekében egészen a ház faláig kibontottuk a szelvényt. A mai helyiség É-i falának alapozása alatt hozzávetőleg 40 cm-re egy K–Ny-i irányú, szépen faragott tufa jellegű kőtömbökből rakott, 56 cm vastag, 2,5 m hosszán megmaradt és alapozásával együtt 123 cm magasságú római falat találtunk. A fal D-i oldalán kb. 113 cm mélységben kavicsos-meszes, 15 cm vastag külső, a fallal egyidős, többször megújított járósínt volt.

Az 1999–2000-ben megtalált, a szelvény Ny-i oldalában futó É–D-i irányú római kőfal hosszúsága már 5,4 m. É-i szélén, a tufa-szerű kőtömbökből rakott fal mellett 116 cm széles ajtónyílást bontottunk ki, a habarcsos küszöb és a feltehetően belenyomott küszöbfa elszenesedett maradványával. A két fal elválik egymástól.

A szelvény K-i oldalán egy eredetileg K–Ny-i irányú, ledőlt vályogfal agyagtégláit sikerült kibontanunk. Világosan kirajzolódott és ily módon jól megfigyelhető volt a valamikor egymásra rakott agyagtéglák rendszere. Alatta a falak ledőlése előtt beszakadt tető omladékát találtuk.

A garázs előtt szeptember 4. és november 16. között dolgoztunk. A 2×3,5 m nagyságú szelvényben már 50 cm mélyen K–Ny-i irányú, (100–110 cm hosszán megmaradt, 40–50 cm széles, úgynevezett É-i és D-i) római falszakaszokat találtunk, a rajtuk álló falfestéssel. A két fal közötti 1,9 m széles felületen a tetőomladdal kevert falfestménytöredék-réteg alatt, a szelvény teljes szélességben végighúzódo terrazzopadlót bontottunk ki.

Mindkét falszakasz K-i vége mellett egy-egy bejáratot találtunk a habarcsos padozattal és a habarcsba nyomott küszöbfa lenyomatával, illetve maradványaival.

Az É-i falszakasz és a szelvényfal – vagyis az 1999-ben kibontott felület D-i vége – közötti 60 cm széles területen, a falszakaszhoz csatlakozva, in situ pozíciójú falfestmények állnak az É–D-i kőalapozáson lévő agyagtéglákból rakott felmenőfal: az állatbőrös és emberalakos díszítésű helyiség falképtöredékei. Az 5,4 m hosszán feltárt É–D-i irányú kőalapozás ezzel a 60 cm-es szakaszával együtt most már 6 m hosszúságban ismert. Mivel az alapozás É-i felét a gazdasági helyiségben lévő K–Ny-i irányú fal, D-i felét pedig az udvaron feltárt úgynevezett É-i falszakasz zárja le, ez a 6 m-es alapfal az állat-, és emberalakokkal festett falat teljes hosszában meghatározza.

Az agyagtéglafal és az É-i falszakasz K-i oldala előtt előkerült egy újabb delfin-ábrázolás, valamint az 1990-ben megtalált emberalak folytatása: vörössel keretezett képmező bal felső sarkában egy hengeres alakú edény látható, valamint alatta az 1999-ben kiemelt jobb kézhez tartozó, eddig hiányzó mutatoujj utolsó ujjperece. Az eddigi töredékek alapján valószínű, hogy ez a falkép egy nagy – a vörös színe miatt valószínűleg agyagból készült – edényt az ujjai végén egyensúlyozva tartó, és abban valamilyen ételt szervírozó alakot ábrázol.

Az eddigi megfigyelések alapján valószínűnek tűnik, hogy a terület legkorábbi periódusú beépítése a garázsban feltárt tufaszerű kőtömbökből rakott fal és hozzá tartozó kavicsos-meszes külső járósínt volt. A falfestmények, az alattuk lévő planírozási rétegből előkerült Antonius Pius (138–161) érme alapján, a Kr. u. 2. század közepe utánra keltezhető. A helyiség pusztulása, vagyis leégése, a tegula-, és festékomladék-rétegben talált terra sigillaták meghatározása alapján feltehetően a 2–3. század fordulóján következett be.

A feltárt római kori falfestmények közül a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma támogatásával restau-

rált kifeszített oroslánbőr-ábrázolás és a tálcát tartó alak ábrázolása a komáromi Klapka György Múzeum állandó kiállításán látható.

Munkatársak: Kurovszky Zsófia festő-restaurátor művész, Kovács Lóránd Olivér és az ELTE BTK Ókori Régészeti Tanszékének hallgatói.

SZÁMADÓ EMESE – BORHY LÁSZLÓ

142. Komlóska, Pusztavár

(Borsod-Abaúj-Zemplén megye) Ő, Kö

A Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Kara Művelődéstörténeti és Muzeológiai Tanszéke, valamint a Magyar Nemzeti Múzeum Sárospataki Rákóczi Múzeuma 1999-ben elnyerte a Felsőoktatási Kutatási és Fejlesztési Pályázat támogatását „Az egykori Tolcsva terra középkori településtörténetének forrásai” címmel benyújtott közös programjával. Ennek, az elsősorban egyetemi hallgatók munkáján alapuló projektnek részeként 2001-ben megkezdjük a Komlóska feletti 435 m magas hegyen emelkedő Pusztavár – középkori nevén Solymos – szondázó jellegű régészeti kutatását.

A várat az írott források szerint a Tolcsva-nemzet-ségbeli Uz fiától, Demetertől és Uzától származó Tolcsvai illetve Toronyai-családok emeltethették a 13. század végén, egyes feltevések szerint talán csak 1312 után, amikor tagjaik Károly Róbert különös kegyét élvezték. Maga az erősség csak 1379-ben, egy közelebbről nem ismert felosztása kapcsán jelenik meg a forrásokban, de 1398-ban, a családok kihaltával már mint castrum desolatum et corruptum Solmus appellatum említik. Azóta pusztul.

Az alig egyhetes feltárás során négy kutatóárkot nyitottunk – hármat a kisebb déli, egyet a nagyobb északi várrész laposabb területein, a magasabban álló külső falaihoz csatlakozóan – elsősorban a rétegek kutatására. Részben kibontottuk a két várrész csonkakúpszerűen kiemelkedő magjában állt egy-egy kerek torony falvonulatát, a déli toronytól északra eső épület és az északkeleten megfigyelhető keskeny várkapu maradványait. Végül kutattuk a két, egymástól egykor fallal és árokkal is elválasztott várrész nyugati csatlakozási pontját is.

Az árkok közül háromban volt módunk érdemi megfigyelésre, mivel a negyedik, amelyet a terepviszonyok alapján a délnyugaton feltételezett vízgyűjtő kutatására nyitottunk, nem adott erre lehetőséget. Felül mindennütt egységes, néha köves, de erősen humuszos réteget vágtunk át, sok, elsősorban durva, néha csigavonalas díszű edénytöredékekkel, néhány tégladarabbal. Az északi várrészben húzott árokban 50–60 cm mélyen köves felszín jelentkezett, nagyjából ennek megfelelően alapozási kiugrással illetve habarcsos építési réteggel a várfal belső oldalán. Mélyebben lazán elhelyezkedő kövek mutatkoztak, festett középkori és őskori kerámiával, majd az egyértelmű altalaj a vár belseje felé erősen emelkedett. A déli várrész két árkában a felső, 30–60 cm-es,

finomabb feltöltés csak néhol vált el az alsó rétegek anyagától. Gazdagabb kerámiaanyag inkább felül mutatkozott, mélyebben elsősorban állatcsontot és vasleleteket találtunk, de téglák és paticstöredék is előkerült.

Az északi torony belső átmérője 5 m, a délié 4,4 m, az utóbbtól északra állt egykor egy épület, melynek nyugati falában egy bevilágító ablakot fedeztünk fel, keleti falát még nem tudtuk pontosan meghatározni. A déli várrész alig 110 cm széles kavaszelességű kapujáról megállapíthattuk, hogy egykor kívül kőkerettel rendelkezett.

A két várrész találkozásánál megfigyelhettük, hogy a – korábbi – északi építmény derékszögű, tufakvადerekkel erősített, támpilléres délnyugati sarkához építették hozzá a déli várrésznek az árkot is lezáró nyugati falát.

Az előkerült, még kiértékeletlen leletanyag nem bizonyítja, de nem is cáfolja, hogy a vár birtokosainak, a Tolcsva-nembelieknek állandó lakhelye lett volna a 13(?)–14. században.

FELD ISTVÁN

143. Konyár, Nagy Hangás-dűlő

(Hajdú-Bihar megye) Kö?

2001. június 16-án, az alföldi újkőkori teltek légi régészeti kutatása során, Konyártól 2,5 km-re K-re, az őszivetésű gabonában kb. 50×50m-es területen pozitív növény-elszíneződést észleltünk. A környezetétől élesen elváló, hatszögletű, formája alapján középkori (vagy újkori) erődítmény(?) egy ma is azonosítható szikes tó partján, egy kisebb kiemelkedésen állhatott.

A kutatást a Felsőoktatási Kutatási és Fejlesztési Pályázat (0198/2000) támogatta, a repülővezető Talabos Gábor volt.

CZAJLIK ZOLTÁN

144. Kovácsszénája, Füstös-likak

(Baranya megye) Ø

A lelőhelyet, amely egy barlangból és mellette egy kőfülkéből áll, 1998 és 2000 között nemcsak régészeti, hanem természettudományi szempontok szerint is vizsgálták.¹

Gábor Olivér beszámolója szerint a barlang melletti kőfülkében 17 római réteg különíthető el, ami arra utal, hogy a barlangot és a kőfülkét a római kor folyamán végig használták. A méretei folytán szállás céljára nem használható barlang feltehetően kultikus célokat szolgálhatott, különböző őslakos eredetű erdei istenségek (Silvanus Silvestris?; Diana?), tiszteletével kapcsolatban.

1 Régészeti Kutatások Magyarországon, Budapest 1998 (2001) 154–155 – Gábor Olivér ásatási jelentése.; GÁBOR OLIVÉR: A kovácsszénájai Füstös-lik, Kis-Füstös-lik kutatásának régészeti eredményei (Baranya megye). Folia Comloensis, 10(2001) 91–110.